Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	11C/135/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1111227411
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Branislav Král
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2013:1111227411.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Królom, v právnej veci navrhovateľa: P.. U. Z., C. K. XX, Bratislava, X. K., zastúpený: JUDr. Roman Grigel, advokát, so sídlom Matejkova 45, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika -Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. , takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia vo výške 5.000,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobný návrh zamieta.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa pôvodným žalobným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 23. 8. 2011 domáhal od odporcu podľa ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb.") náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy jednak titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe ako aj nezákonného rozhodnutia - Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané v trestnom konaní policajným orgánom Okresným úradom justičnej polície PZ Bratislava I pod sp. č. ČVS: OUJP-1084/30-2000 zo dňa 11.12.2002 a ČVS: OUJP-95/2000 zo dňa 5.5.2003 (spojené na spoločné konanie uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-1084/00 MT zo dňa 5.5.2003).
Žalobný návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.5.2010 č.k. 2T 20/2004-431, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.6.2010 bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby za trestný čin podvodu. V súvislosti s uvedenou trestnou vecou bol navrhovateľ vo väzbe odo dňa 9.5.2003 do 25.1.2005 na základe nasledujúcich súdnych rozhodnutí:

Uznesenie KS BA zo dňa 9.5.2003 č.k. 7Tpo 2/03 - úteková väzba
Uznesenie KS BA zo dňa 16.7.2003 č.k. 7Tpo 100/03 - úteková väzba
Uznesenie OS BAI zo dňa 25.8.2003 č.k. 3Nt 750/03 - úteková väzba
Uznesenie OS BAI zo dňa 30.10.2003 č.k. 3Nt 763/03 - úteková väzba
Uznesenie OS BAI zo dňa 20.11.2003 č.k. 6T 70/03 - úteková väzba
Uznesenie OS BAI zo dňa 2.4.2004 č.k. 2T 20/04 - úteková väzba
Uznesenie KS BA zo dňa 4.5.2004 č.k. 10To 120/04 - úteková väzba
Uznesenie KS BA zo dňa 5.11.2004 č.k. 9To 323/04 - úteková väzba
Uznesenie KS BA zo dňa 14.12.2004 č.k. 10To 353/04 - preventívna väzba

Všetky uvedené rozhodnutia boli nesprávne, neopodstatnené a protizákonné, nakoľko navrhovateľ sa vôbec neskrýval a nevyhýbal trestnému stíhaniu, práve naopak, mal evidentný záujem na riadnom vykonaní dôkazov pred súdom a nie mariť trestné stíhanie.
Počas väzby navrhovateľ nemohol vykonávať prácu pre spoločnosť KVESTOR Q s.r.o. a následne pre spoločnosť VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., čím mu vznikla strata na zárobku -ušlý zisk. Strata na zárobku v spoločnosti KVESTOR Q mu mala vzniknúť za obdobie šiestich dní vo výške 199,16euro. Strata na zárobku v spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. mu mala vzniknúť vo výške 134.118,50euro.
V dôsledku uvedených nezákonných rozhodnutí o väzbe boli porušené základné ľudské práva a slobody navrhovateľa, a to najmä právo na osobnú slobodu, súkromie a právo podnikať alebo uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. V dôsledku väzby bol navrhovateľ odlúčený od svojej rodiny, priateľov a nemohol vykonávať zárobkovú činnosť. V dôsledku väzby sa mu výrazne zhoršil zdravotný stav, nakoľko má vysokú cukrovku.
Navrhovateľ trestné konanie pred súdom psychicky veľmi ťažko znášal a samotné neopodstatnené zatýkanie na hraničnom prechode bolo pre navrhovateľa šokom, ktorý mu spôsobil značnú psychickú traumu. Spôsob, ako policajné orgány, prokuratúra a súdy s ním nesprávne a protizákonne zaobchádzali ho ako občana, ktorý rešpektuje a dodržiava zákony Slovenskej republiky, hlboko zasiahol. Zatýkanie, väzba, rozhodnutie Okresného súdu o vine malo nenapraviteľný negatívny vplyv na jeho rodinu a na jeho vzťahy s deťmi. Navyše tieto skutočnosti mu v komunite podnikateľov, športovcov a ďalších spoluobčanov nenapraviteľne značne poškodili dobré meno, povesť, česť a dôstojnosť, ktoré si roky budoval a plne zaslúžil.
Navrhovateľ je v zlej finančnej situácii, ktorá bola spôsobená priamo väzbou a trestným konaním, z čoho je nielen značne nešťastný, ale táto skutočnosť má aj negatívny vplyv na jeho rodinu a obmedzuje jeho možnosti si zaplatiť potrebné liečebné procedúry a liečebné pobyty, ktoré v dnešnej dobe nie sú kryté zdravotným poistením.
Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti si navrhovateľ uplatňoval majetkovú ujmu vo výške 137.315,57 euro (134.317,66 euro za stratu na zárobku a 2.997,91euro za náklady na obhajobu v trestnom konaní) ako aj nárok na odškodnenie (nemajetkovú ujmu) vo výške 100 euro za každý deň vo väzbe, čo predstavuje spolu za 628 dní sumu 62.800euro ako aj nemajetkovú ujmu vo výške 200 000 euro za škodu spôsobenú na zdraví, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, na mene a za neoprávnené zásahy do súkromia, ktoré spôsobili nesprávne a nezákonné postupy a rozhodnutia policajných orgánov, prokuratúry a Okresného súdu Bratislava 1 na základe, ktorých bolo začaté trestné konanie proti navrhovateľovi a toto nebolo zastavené, hoci na zastavenie existovali zákonné dôvody (skutky neboli trestným činom).
Odporca žiadal žalobný návrh ako nedôvodný zamietnuť s odôvodnením, že pokiaľ ide o nárok o náhradu škody spôsobenej väzbou, tento odporca nepovažoval za dôvodný už len preto, že si navrhovateľ väzbu zavinil sám, čím je v zmysle § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. vylúčený vznik jeho nároku na náhrady škody od štátu. Podľa názoru odporcu nie je možné sa nezákonné rozhodnutie považovať žiadne rozhodnutie v trestnom konaní, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, a nespĺňa preto atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 1 zákona číslo 58/1969 Zb.. Nezákonným je iba rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené prípadne zmenené, pričom muselo byť zrušené pre nezákonnosť. Rovnako tak nebolo preukázané, že by akýkoľvek orgán v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv žalobcu. Pokiaľ tieto orgány vykonávali dôvodné procesné úkony predpokladané a dovolené právnym poriadkom, pričom neprekročili zákonom stanovené medze, nie je možné hovoriť o nesprávnom postupe týchto orgánov. Postup orgánov v prípravnom konaní ešte nie je rozhodnutím o vine obvineného, ktorá sa v priebehu trestného konania dokazuje, respektíve preveruje. Preto s konečnou platnosťou o vine a treste rozhoduje až súd. Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali nesprávne respektíve nezákonne, preto nemožno z oslobodzujúceho rozsudku vyvodiť nezákonnosť ich predchádzajúceho rozhodovania respektíve nesprávnosť ich postupu. Skutočnosť, že nedošlo k odsúdeniu žalobcu, neznamená nezákonnosť trestného stíhania, oslobodzujúci rozsudok je len jednou z alternatív ukončenia trestného konania. Možnosť odlišného posúdenia právneho a skutkového stavu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi je zákonom predpokladaný, jeho dôsledkom však nie je popretie celej fázy prípravného konania.
Pokiaľ ide o uplatňovanú majetkovú škodu a ušlý zárobok, odporca dôvodil, že nie je preukázané, že majetok žalobcu sa zmenšil o vyčíslené trovy obhajoby k, a teda, že tieto uhradil. Pokiaľ ide o ušlý zárobok odporca tento považoval za nepreukázaný a účelovo uplatnený nárok. V časti nemajetkovej

ujmy mal odporca za to, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie, pričom k osobe žalobcu uviedol, že sú tu pochybnosti pod dôveryhodnosti jeho osoby, ktoré vyplývajú z viacerých listinných iných dokladov. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ figuruje respektíve figuroval ako spoločník alebo konateľ v rôznych skrachovaných spoločnostiach (napr. COMMP TRADING, s.r.o., FM-COMMP TRADING s.r.o., KVESTOR Q s.r.o., EBERT, s.r.o., FM Agro, s.r.o.). Na základe uvedeného nemožno potom vidieť väzbou navrhovateľa ako príčinu tvrdeného zásahu do postavenia medzi podnikateľmi. Navrhovateľ bol aj v minulosti trestne stíhaný.
V priebehu súdneho konania navrhovateľ podaním doručeným tunajšiemu súdu 26.7.2012 zobral žalobný návrh v časti náhrady majetkovej ujmy vo výške 137.315,57euro (134.317,66 euro za stratu na zárobku a 2.997,91 euro za náklady na obhajobu v trestnom konaní) späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť. Zotrval na žalobnom návrhu v časti nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 100 euro za každý deň vo väzbe (za 628 dní - 62.800euro) ako aj nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 euro za škodu spôsobenú na zdraví, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, znamenie a za neoprávnené zásahy do súkromia, ktoré spôsobili nesprávne a nezákonné postupy a rozhodnutia policajných orgánov, prokuratúry a Okresného súdu Bratislava 1 na základe, ktorých bolo začaté trestné konanie proti navrhovateľovi a toto nebolo zastavené, hoci na zastavenie existovali zákonné dôvody.
Tunajší súd uznesením zo dňa 3.12.2012 č.k 11C 135/2011-151 konanie v časti o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 137.315,57 euro zastavil a odporcovi v zastavenej časti konania náhradu trov konania nepriznal. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť.
Vzhľadom na vyššie uvedené, predmetom konania v ďalšom teda zostalo posúdenie opodstatnenosti nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu ako aj nemajetkovej ujmy za nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia pre trestný čin podvodu.
Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov p. U. Z., U. Z., Z. Č., P.. S. E., S.. Z. E.E., listinnými dôkazmi a to žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, uzneseniami o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia, potvrdením o prepustení z výkonu väzby, uzneseniami o väzbe, oslobodzujúcim rozsudkom, odpisom z registra trestov, navrhovateľa, výpismi z obchodného registra spoločností KVESTOR Q, s.r.o., VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., COMP TRADING, s.r.o., FM- COMMP TRADING, s.r.o., EBERT, s.r.o., FM Agro s.r.o., predloženými lekárskymi správami, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, z ktorého ustálil nasledovný skutkový a právny stav:
Uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 11. 12. 2002 č.k. ČVS:OUJP-1084/30-2000 He bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 12. 3. 1997 prevzal C. na Q. V. Č.. XX X. M. P.. A. E. 1.500.000SK k hotovosti pod zámienkou vyplatenia podielu spoločníkov a vystavil zmenku, ktorou sa mu zaviazal vyplatiť 2.090.000v SK dňa 13. 10. 1997, pričom zmenku dodnes nevyplatil, nesplnil ani zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave, vyhýba sa exekúcii majetku, majetok previedol na tretiu osobu, čím spôsobil poškodenému docentovi P.. A. E. škodu vo výške 1.500.000,-Sk.
Uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 5. 5. 2003 č.k. ČVS: OÚJP-95/2000 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že C. dňa 18. 2. 1999 ako konateľ spoločnosti FM Agro s.r.o. vystavil zmenku, ktorá bola vystavená v sídle spomínanej spoločnosti za sprostredkovanie dodávky 759.000 fliaš slnečnicového oleja Heliol Extra medzi A. K. B. U. B. K..Q..X.., zmenka nebola krytá ani v čase vystavenia, ani v dobe splatnosti, čím bola poškodenému A. K. spôsobená škoda vo výške 32.000 USD, teda minimálne 1.300.000SK, suma nebola dodnes platená.
Uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 5. 5. 2003 č.k. ČVS: OÚJP-1084/00 MT bolo spojené na spoločné trestné konanie trestná vec obvineného navrhovateľa, stíhaného uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 11. 12. 2002 pre trestný čin podvodu s trestnou vecou obvineného navrhovateľa, stíhaného uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 5. 5. 2003 č.k. ČVS: OÚJP-95/2000 pre trestný čin podvodu.
Uznesením Krajského súdu Bratislave zo dňa 9. 5. 2003 sp. zn. 7 Tpo 2/03 bol navrhovateľ vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu § 67 ods. 1 písmeno a) Trestného poriadku (tzv. "úteková väzba") s tým, že väzba začala navrhovateľovi plynúť dňom 9. mája 2003 o 10 00 hod a mala sa vykonávať v ústave na výkon väzby v Bratislave. Krajský súd v Bratislave svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisového materiálu bolo zrejmé, že obvinený je hlásený k trvalému pobytu N. C., na E. Č. XX. Na uvedenej adrese sa však nezdržiava, a podľa jeho udania sa zdržiava N. C. na E. V. Č. XX, a to bez prihlásenia. Je pravdou, že v danej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie dňa 27.9.2000 a to vo veci, pričom obvinenie bolo vznesené 11. 12. 2002. Toto uznesenie mu bolo doručené 3. 5. 2003. Od

začatia trestného stíhania vo veci samej sa pokúšal vyšetrovateľ viackrát kontaktovať s obvineným, o čom svedčia aj záznamy zo dňa 17. 8. 2000 a 9. 10. 2000, kedy obvinený prisľúbil vyšetrovateľovi, že sa dostaví na úkony potrebné pre orgány činné v trestnom konaní, avšak tak neurobil. Aj ďalšie záznamy svedčia o tom, že obvineného sa nepodarilo zabezpečiť pre účely orgánov činných v trestnom konaní ani zo Španielska. Vzhľadom na tieto skutočnosti bol Krajský súd názoru, že u obvineného sú splnené väzobné dôvody v zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keďže tento nemá trvalý pobyt a nebolo ani zistené, že by mal stále bydlisko, na, ktorom by sa neprerušovane a neprestajne aj zdržiaval. Keďže obvineného nebolo možné zabezpečiť pre účely trestného konania zo žiadnych adries na Slovensku a ani zo španielska, je dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by tento mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo, prípadne trestu. Tým je u neho daný dôvod takzvaný útekovej väzby podľa § 67 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.
Ďalšie uznesenia založené v súdnom spise týkajúce sa väzby navrhovateľa sú rozhodnutiami o jeho v jednotlivých žiadostiach na prepustenie z väzby (niektorým bolo zo strany súdu prvého stupňa vyhovené, avšak odvolací súd ich zmenil a navrhovateľa ponechal vo väzbe, iným vyhovené nebolo, čo následne potvrdil odvolací súd, niektoré boli zamietnuté pre ich predčasné podanie). Tak napríklad uznesením Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 2.4.2004 sp. zn. 2T 20/04 bola žiadosť navrhovateľov prepustenia z väzby zamietnutá, ako nedôvodná, nakoľko mal súd za to, že naďalej pretrvávajú dôvody väzby uvedené v uznesení Krajského súdu Bratislava 7 Tpo 2/03 zo dňa 9. 5. 2003, ktorým bol obžalovaný navrhovateľ vzatý do väzby, pretože je zrejmé, že tento obžalovaný sa pred vzatím do väzby nezdržiaval v mieste trvalého bydliska, nebolo zistené, že by mal stále bydlisko, na, ktorom by sa zdržiaval a, na ktorom by preberal zásielky, naopak bolo preukázané, že sa zdržiaval v zahraničí, kde však na ohlásené adresy zásielky polície taktiež nepreberal, na úkony vyšetrovateľa sa nedostavoval, hoci toto vyšetrovateľovi telefonicky prisľúbil, z tohto dôvodu v prípade prepustenia z väzby na slobodu jestvuje naďalej dôvodná obava, že by mohol ujsť, alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu.
Rovnako tak z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4.5.2004 sp. zn. 10 To 120/04 vyplynulo, že sťažnosť navrhovateľa voči vyššie uvedenému uzneseniu Okresného súdu Bratislava 1 bola zamietnutá, nakoľko aj Krajský súd v Bratislave mal za to, že zo spisu vyplynulo, že sa obžalovaný navrhovateľ v mieste trvalého bydliska nezdržiaval, opakovane a dlhodobo sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, pritom od začiatku trestného stíhania i keď sa vyšetrovateľovi podarilo s ním skontaktovať a tento sľúbil, že sa na úkony potrebné pre orgány činné v trestnom konaní dostaví, tak neurobil, o čom svedčia záznamy v spise zo dňa 17. 8. 2000 a 9. 10. 2000. Naopak, opätovne vycestoval do zahraničia na E. X.. Keďže obžalovaného nebolo možné zabezpečiť pre účely trestného konania zo žiadnych adries na Slovensku (bol hľadaný i na adrese E. Č.K. XX, kde toho času má byť za nevyjasnených okolností počas výkonu väzby prihlásený k trvalému pobytu), ani zo Španielska, pretrváva odôvodnená obava, že by v prípade prepustenia na slobodu mohol opätovne v ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, prípadne trestu.
Obdobne ako vyššie uvedené uznesenia aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 12. 2004 sp. zn. 10 To 353/04 (ktorým bola žiadosť väzby zamietnutá a obžalovaný sa ponechal vo väzbe) vychádzalo zo skutkového zistenia, že od posledného rozhodovania Krajského súdu nedošlo k žiadnym zmenám, ktoré by odôvodňovali prepustenie obžalovaného z väzby, dôvody väzby tak, ako boli pôvodne ustálené, trvajú nezmenené naďalej, aj v tomto štádiu trestného konania. Dôvody sú uvedené vo všetkých predchádzajúcich rozhodnutiach Krajského súdu týkajúcich sa väzby.
Až uznesením Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 17. 1. 2005 sp. zn. 2T 20/04 bol navrhovateľ prepustený z väzby na slobodu a to s odôvodnením, že sa konanie na súde doposiaľ nepodarilo od podania prvej obžaloby ukončiť bez toho, aby mal na tom obžalovaný podiel viny. Posledný termín hlavného pojednávania dňa 15. 12. 2004 bol odročený na 26. 1. 2005 z dôvodu neprítomnosť svedka A. K.. Až po odročení hlavného pojednávania sa súdu dostalo ospravedlnenie svedka zo zdravotných dôvodov s tým, že predpoklad trvania práceneschopnosti je až do februára 2005. Je teda zrejmé, že ďalší termín hlavného pojednávania bude opäť odročený a vo veci sa meritórne nerozhodne. Z tohto dôvodu súd s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 Trestného poriadku k, podľa ktorého väzba môže trvať na nevyhnutnú dobu rozhodol o prepustení obžalovaného z väzby na slobodu.
Z vyššie uvedeného uznesenia teda vyplynulo, že navrhovateľ napokon nebol prepustený z väzby z dôvodu, žeby odpadli dôvody väzby (§76 ods. 1 písm. a) TP) alebo by tu od počiatku neboli, ale z dôvodu, že predmetné trestné konanie trvá príliš dlho, že sa toto doposiaľ nepodarilo od podania prvej obžaloby ukončiť, pričom sa tak stalo bez toho, aby obžalovaný mal na tom podiel viny. Iba s poukazom na to, že väzba môže trvať len nevyhnutnú dobu, bolo rozhodnuté o prepustení navrhovateľa z väzby na slobodu.
Z potvrdenia o prepustení z výkonu väzby vyplynulo, že navrhovateľ bol vo väzbe od 9. 5. 2003 do 25. 1. 2005.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 5. 12. 2007 sp. zn. 2T 20/04 bol navrhovateľ uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že
- dňa 12. 3. 1997 v presne nezistenom čase v C. na Q. V. Č. XX v sídle firmy FM Argo s.r.o. prevzal od poškodeného docenta A. E. sumu vo výške 1.500.000 SK pod zámienkou vyplatenia obchodných podielov spoločníkov vo firme vlastniacej F. N. D. H. S., pričom v prospech poškodeného vystavil zmenku na sumu 2.090.000 SK s termínom vyplatenia do 13. 10. 1997, ktorú však nevyplatil , čím poškodenému docentovi P.. A. E. vznikla škoda vo výške 1.500.000SK
- dňa 18. 2. 1999 v Bratislave ako konateľ firmy FM Agro s.r.o. vystavil v prospech A. K. zmenku na sumu 32 000 USD so splatnosťou do 3.5.1999 v Slovenskej sporiteľni a.s. , Bratislava a to za sprostredkovanie dodávky 759.000 fliaš rastlinného oleja Heliol extra, avšak uvedená zmienka nebola krytá finančnými prostriedkami účtu č.....spoločnosti FM Agro s.r.o., čím poškodenému A. K. vznikla škoda vo výške 1.221.600,-Sk.

Proti vyššie uvedenému rozsudku sa navrhovateľ odvolal, následkom čoho Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12.6.2008 sp. zn. 5To 26/08 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu 1. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.
Následne Okresný súd Bratislava 1 rozsudkom zo dňa 12.5.2010, právoplatným dňa 18.6.2010, navrhovateľa v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil, nakoľko mal za to, že žalované skutky nie sú trestným činom, nakoľko nebol preukázaný úmysel obžalovaného podvodne sa obohatiť už v čase vystavenia zmeniek. Naplnenie úmyselného konania je totiž subjektívnou stránkou trestného činu podvodu a v trestnom konaní je potrebné, aby orgány činné v trestnom konaní tento úmysel páchateľa jednoznačne dokázali. V danom prípade obžalovaný tento úmysel popieral a bránil sa tým, že išlo o výlučné obchodné vzťahy, pričom on mal v čase podpisu zmeniek dostatočné prostriedky na ich krytie. Orgány činné v trestnom konaní nevyprodukovali žiadny iný dôkaz, ktorým by sa podarilo preukázať počiatočný úmysel obžalovaného, tak ako to vyžaduje naplnenie subjektívnej stránky trestného činu podvodu.
Z vyššie uvedeného skutkového stavu potom vyplynulo, že navrhovateľ bol právoplatne spod obžaloby pre podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu oslobodený, v dôsledku čoho v zmysle ustálenej judikatúry, uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia možno považovať za nezákonné rozhodnutia. Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ sa žalobným návrhom (potom čo zobral žalobný návrh späť v časti majetkovej škody - náhrady trov obhajoby a ušlého zárobku) domáhal náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu ako aj náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania voči nemu na podklade nezákonných rozhodnutí - uznesení o vznesení obvinenia. V danom prípade ide teda o dva samostatné tituly (nároky), z ktorých každý bolo potrebné posudzovať samostatne, a to aj vzhľadom na daný skutkový stav pre ten ktorý nárok. Tieto nároky nemožno stotožňovať, a preto bolo potrebné u každého z nich osobitne skúmať existenciu zákonných predpokladov pre ich priznanie (najmä otázku príčinnej súvislosti so vznikom deklarovanej nemajetkovej ujmy).

I. nárok na nemajetkovú ujmu za väzbu:

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004).
Podľa § 1 ods. 1,2 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom

stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,
a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,
b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).
Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ak bola žiadosť o predbežné prerokovanie podaná na ústrednom orgáne, ktorý nie je príslušný, postúpi ju orgánu príslušnému. Účinky podania žiadosti sa v tomto prípade zachovávajú.
Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.
Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. ,právo na náhradu škody nemá ten,
a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,
b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.
Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu, súd poukazuje na to, že o väzbe navrhovateľa bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 5. 2003 sp. zn. 7 Tpo 2/03, t.j. za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., v dôsledku čoho (aj v zmysle prechodných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. - §27) bolo potrebné na predmetnú vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že navrhovateľ bol určitú časť vo väzbe aj za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko rozhodnutie, ktorým bol navrhovateľ do väzby zobratý (t.j. navrhovateľom označené ako nezákonné) bolo vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (pričom ďalšie rozhodnutia o väzbe označené v žalobnom návrhu boli už len rozhodovaním o žiadosti navrhovateľa na prepustenie z väzby). Uvedené možno vyvodiť aj z toho, že navrhovateľ od počiatku tvrdil, že jeho väzba bola od počiatku nezákonná, a teda rozhodujúcim bolo preto rozhodnutie o vzatí do väzby z 9.5.2003.
Medzi účastníkmi nebola sporná pasívna vecná legitimácia odporcu v konaní, a teda s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je ním štát - Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR.
Pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu, súd poukazuje na to, že hoci zákon č. 58/1969 Zb. vo svojich ustanoveniach neupravuje náhradu nemajetkovej ujmy, aj v prípade "nezákonnej" väzby je takýto nárok daný (opodstatnenosť vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznanej podľa zákona č. 58/1969 Zb. je bližšie popísaná v bode II. tohto rozsudku), avšak len za predpokladu splnenia podmienok pre odškodnenie upravených v §5 zákona č. 58/1969 Zb.

Podľa § 5 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. Právo na náhradu škody nemá ten, kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.
Z vyššie uvedeného potom vyplývajú dve podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody (a tým aj nemajetkovej ujmy) za väzbu, a to 1. osoba, na ktorej bola väzba vykonaná musel byť spod obžaloby právoplatne oslobodený, 2. osoba, na ktorej bola väzba vykonaná si ju nezavinila sama, najmä (demonštratívne) tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dala príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia.
Navrhovateľ nepochybne spĺňa prvú z podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) za väzbu a to tým, že bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Splnenie uvedenej podmienky však samo o sebe ešte neodôvodňuje priznanie tohto nároku, pokiaľ nastal prípad predpokladaný v ust. § 5 ods. 2 zákona.

V posudzovanom prípade mal súd za to, že u navrhovateľa existoval dôvod pre nepriznanie tohto nároku, a to tým, že si väzbu zavinil sám. Odpoveď na otázku, či si navrhovateľ zavinil väzbu sám možno nájsť v odôvodneniach rozhodnutí (uznesení) Krajského súdu v Bratislave na podklade ktorých bol navrhovateľ do väzby vzatý.
Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu Bratislave zo dňa 9. 5. 2003 sp. zn. 7 Tpo 2/03, na základe ktorého bol navrhovateľ vzatý do väzby, vyplynulo, že obvinený navrhovateľ bol hlásený k trvalému pobytu v C., na E. Č. XX. Na uvedenej adrese sa však nezdržiaval, a podľa jeho udania sa zdržiaval v C. na E. V. Č. XX, a to bez prihlásenia. Od začatia trestného stíhania vo veci samej sa pokúšal vyšetrovateľ viackrát kontaktovať s obvineným navrhovateľom, o čom svedčia aj záznamy zo dňa 17. 8. 2000 a 9. 10. 2000, kedy obvinený navrhovateľ prisľúbil vyšetrovateľovi, že sa dostaví na úkony potrebné pre orgány činné v trestnom konaní, avšak tak neurobil. Aj ďalšie záznamy svedčili o tom, že obvineného sa nepodarilo zabezpečiť pre účely orgánov činných v trestnom konaní ani zo Španielska. Vzhľadom na tieto skutočnosti bol Krajský súd názoru, že u obvineného boli splnené väzobné dôvody v zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (tzv. úteková väzba), keďže tento nemal trvalý pobyt a nebolo ani zistené, že by mal stále bydlisko, na, ktorom by sa neprerušovane a neprestajne aj zdržiaval. Keďže obvineného nebolo možné zabezpečiť pre účely trestného konania zo žiadnych adries na Slovensku a ani zo Španielska, bola dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by tento mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo, prípadne trestu. Rovnako aj ďalšie rozhodnutia o ponechaní navrhovateľa vo väzbe poukazovali na to, že obžalovaný navrhovateľ sa pred vzatím do väzby nezdržiaval v mieste trvalého bydliska, nebolo zistené, že by mal stále bydlisko, na ktorom by sa zdržiaval a na ktorom by preberal zásielky, naopak bolo preukázané, že sa zdržiaval v zahraničí, kde však na ohlásené adresy zásielky polície taktiež nepreberal, na úkony vyšetrovateľa sa nedostavoval, hoci toto vyšetrovateľovi telefonicky prisľúbil. Obdobná argumentácia a zdôvodnenie väzobných dôvodov vyplýva aj z ostatných rozhodnutí súdov (viď napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4.5.2004 sp. zn. 10 To 120/04, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 12. 2004 sp. zn. 10 To 353/04). Navrhovateľ bol z väzby prepustený až na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 17. 1. 2005 sp. zn. 2T 20/04, avšak nie preto, že by odpadli dôvody útekovej väzby, ale len preto, že predmetné trestné konanie trvalo príliš dlho, že sa toto doposiaľ nepodarilo od podania prvej obžaloby ukončiť, pričom sa tak stalo bez toho, aby obžalovaný navrhovateľ mal na tom podiel viny. Iba s poukazom na to, že väzba môže trvať len nevyhnutnú dobu, bolo rozhodnuté o prepustení navrhovateľa z väzby na slobodu.
Z vyššie uvedeného mal súd potom za to (navrhovateľ v konaní pred súdom nepreukázal žiadnym dôkazom, že by sa skutočnosti - väzobné dôvody - popísané v uzneseniach Krajského súdu v Bratislave nezakladali na pravde, ani nenavrhol v tomto smere vykonanie žiadneho dôkazu, ktorý by preukazoval opak), že si navrhovateľ svojim správaním zapríčinil väzbu sám, keď nemal stále bydlisko, na ktorom by sa zdržiaval, keď ho nebolo možné zabezpečiť pre účely trestného konania zo žiadnych adries na Slovensku a ani zo Španielska, keď nepreberal zásielky od orgánov činných v trestnom konaní, a keď sa nedostavoval na úkony pred vyšetrovateľa, hoci to vyšetrovateľovi viackrát sľúbil (išlo o reálne konanie navrhovateľa). Týmto správaním navrhovateľ nepochybne zavdal dôvody na to, aby bol väzobne stíhaný. Nešlo tu teda o prípad napr. kolúznej väzby príp. väzby z dôvodu zamedzenia v pokračovaní trestnej činnosti, ale o prípad útekovej väzby, ktorá je práve typická tým, že ju môže svojim konkrétnym správaním vyvolať samotný obvinený. U navrhovateľa teda nebol len predpoklad, že by sa mohol na slobode niečoho dopustiť (napr. ovplyvňovať svedkov, pokračovať v trestnej činnosti, tak ako je to v prípadoch kolúznej a preventívnej väzby), ale u neho došlo ku konkrétnemu konaniu (správaniu) - nedostavovanie sa na výsluchy, nepreberanie zásielok, nezdržiavanie sa na adresách resp. neexistencia stáleho bydliska - ktoré zavdali dôvodnosť väzobného stíhania. Navrhovateľ teda zavdal príčinu svojho väzobného stíhania nie potenciálnou možnosťou určitého "zakázaného" správania, ale svojím skutočným reálnym správaním, ktoré vyvolalo dôvodný predpoklad, že sa bude vyhýbať trestnému stíhaniu príp. uloženému trestu. Rovnako nemožno bez ďalšieho opomenúť ani skutočnosť, že sa navrhovateľ konaní, popísaných v skutkovej vete rozsudkov, aj skutočne dopustil, avšak nebol za ne trestne zodpovedný len preto, že mu nebol dokázaný podvodný úmysel v čase spáchania týchto skutkov resp. že predmetné správanie bolo posudzované v rovine obchodnoprávnej (a teda existencie zodpovednosti v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka) a nie trestnoprávnej.
Z vyššie uvedených dôvodov mal potom súd za to, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu, keďže si túto sám svojim správaním privodil (zavinil), v dôsledku čoho došlo k naplneniu podmienky uvedenej v § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb., ktorá priznanie náhrady škody za väzbu vylučuje.

II. nárok na nemajetkovú ujmu za vedenie trestného stíhania resp. titulom nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia.
Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004).
Podľa § 1 ods. 1,2 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie. Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
Podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.
Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.
Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,
a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,
b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).
Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ak bola žiadosť o predbežné prerokovanie podaná na ústrednom orgáne, ktorý nie je príslušný, postúpi ju orgánu príslušnému. Účinky podania žiadosti sa v tomto prípade zachovávajú.
Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., Štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.
Podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.
Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "Občiansky zákonník") uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).
Podľa § 443 Občianskeho zákonníka pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.
Navrhovateľ v žalobnom návrhu (okrem rozhodnutia o väzbe) za nezákonné rozhodnutia označil aj uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré boli vydané v trestnom konaní, a to konkrétne uznesenie Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 11. 12. 2002 č.k. ČVS:OUJP-1084/30-2000 He, ktorým bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona a uznesenie Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 5. 5. 2003 č.k. ČVS: OÚJP-95/2000, ktorým bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 písm. b) Trestného zákona. Obe tieto konania boli následne uznesením Okresného úradu justičnej polície PZ Bratislava 1 zo dňa 5. 5. 2003 č.k. ČVS: OÚJP-1084/00 MT spojené na spoločné trestné konanie. Keďže k vydaniu týchto uznesení došlo pred 1.7.2004, bolo rovnako potrebné na posudzovaný prípad aplikovať ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. (§27 zákona č. 514/2003 Z.z.).
Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore

s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.).
V preskúmavanej veci navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vyvodzoval aj z uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 11.12.2002 a 5.5.2003, ktoré neúspešne napadol sťažnosťami a následne vedeného trestného konania voči nemu. Tieto uznesenia považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Ohľadne skutkov, ktorých sa mal dopustiť, nebolo preukázané, že by tieto (aj keď sa stali) boli trestnými činmi, preto bol spod obžaloby oslobodený ("skutok nie je trestným činom"). Keďže tieto uznesenia neboli pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 citovaného zákona, bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaký význam ako ich zrušenie pre nezákonnosť. Treba pritom vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb ako aj v zákone č. 514/2003 Z.z.. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb.. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 5, § 6 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie).
Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (prípadne ďalšie prípady uvedené v §5 a 6).
Vzhľadom na vyššie uvedené, súd mal nepochybne za preukázané, že uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 11.12.2002 a 5.5.2003 vykazujú všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z.z.. Na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím, sa okrem existencie nezákonného rozhodnutia vyžaduje aj vznik škody (nemajetkovej ujmy) a najmä existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nemajetkovej ujmy).
Podľa ustanovenia §442 OZ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmou, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody.
Skutočnú škodu však nemožno obmedziť len na škodu spôsobenú na veciach. Pod pojem tzv. skutočná škoda treba zahrnúť aj škodu, ktorú poškodený utrpel na iných majetkových právach, alebo aj ujmu, ktorú poškodený utrpel na zdraví, resp. na živote. Skutočnou škodou je aj ujma, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť náklady na prepravu osoby alebo nákladu, ďalej sem patria aj náklady vynaložené a vzniknuté v spojitosti s uplatnením nároku v trestnom alebo občianskoprávnom konaní. V prípade ujmy na zdraví do kategórie skutočnej škody patria aj náklady vynaložené na liečenie (§

449) buď poškodeným samým, alebo niekým iným (napr. zdravotnou poisťovňou), nárok na náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444), nárok za stratu zárobku (§ 445), nárok za stratu na dôchodku (§ 447a), náklady na výživu pozostalým (§ 448) a náklady spojené s pohrebom.
Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Ušlý zisk možno nahradiť len peňažným plnením. Naturálna reštitúcia tu neprichádza do úvahy.
Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou (nemajetkovou ujmou) musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. S ohľadom na skutočnosť, že vznik škody (nemajetkovej ujmy) nemá spravidla iba jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody (nemajetkovej ujmy) musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný.
Vzhľadom na vyššie uvedené, súd v ďalšom (pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu) skúmal, či predmetné nezákonné rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) boli jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku nemajetkovej škody (ujmy), tak ako si ju uplatňoval navrhovateľ. Inak povedané, súd sa zaoberal tým, či k vzniku nemajetkovej ujmy (tak ako si ju uplatnil navrhovateľ) došlo v dôsledku nezákonných rozhodnutí resp. nemajetková ujma bola nimi vyvolaná ("nebyť nezákonného rozhodnutia, nevznikla by ani nemajetková ujma").
Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. súd poukazuje na to, že trestné stíhanie (bez ohľadu na to o aký trestný čin ide) predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného obmedzovania osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia a trestným stíhaním (ukončeným oslobodzujúcim rozsudkom).
Je síce pravdou (tak ako to tvrdí odporca), že zákon č. 58/1969 Zb. vo svojich ustanoveniach náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje, táto skutočnosť však sama o sebe podľa súdu neznamená, že takúto náhradu nie je možné priznať.
Z ustanovenia § 20 tohto zákona v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné - nebyť škodnej udalosti - dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody sa nemateriálna ujma neodškodňuje s výnimkou, ktorou je odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví a od účinnosti zákona č. 526/2002 Z.z. aj s výnimkou škody spôsobenej niektorým trestným činom korupcie. Napriek tomu, však na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní sú totiž povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa článku 11 Ústavy SR, a sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje.
Podľa článku. 1 Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.
Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
Pri výklade zákona č. 58/1969 Zb. tak, aby bol tento výklad konformný s Ústavou SR treba prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy. Zákon č. 514/2003 Z.z. už tento pojem výslovne upravuje, pričom jeho cieľom je to isté ako u zákona č. 58/1969 Zb. a to odškodniť osoby za škodu, ktorá im vznikla nezákonným rozhodnutím prípadne nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci. Keby sme nepripustili možnosť odškodnenia nemajetkovej ujmy ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., boli oproti osobám, ktorým škoda vznikla z toho istého dôvodu avšak už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla (denegatio justitie). To znamená, že napriek tomu, že Slovenská republika je demokratický a právny štát (čl. 1 Ústavy SR), tieto osoby by nemali k dispozícii žiadny účinný právny prostriedok nápravy a odškodnenia (vo forme nemajetkovej ujmy) za takúto ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Inak povedané nemôže v právnom štáte nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie viac ako 7 rokov trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom, a takáto osoba je vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená, a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že osoba skutok nespáchala prípadne, že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celých 7 rokov vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že túto zákon č. 58/1969 Zb. neupravoval (hoci ak by k vzneseniu obvinenia došlo za účinnosti nového zákona č. 514/2003 Z.z. tak by tu k odškodneniu došlo). Uvedený záver súd zaujal aj z dôvodu, že inú formu nápravy a odškodnenia nemajetkovej ujmy v takomto prípade osobe nepriznáva ani aplikácia ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Citované ustanovenie totiž je založené na súkromnoprávnej báze, to znamená, že ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. To znamená, že štát aj tu môže byť subjektom zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti, avšak len za predpokladu, že konal ako subjekt súkromného práva, teda ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu. Pri výkone verejnej moci však orgány štátu konajú ako nadriadené subjekty (t.j. je tu vzťah nadriadenosti a podriadenosti) a to najmä v oblasti verejného práva (kam možno zaradiť aj odvetvie práva trestného). Je teda zrejmé, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie je povinná sa procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní podriadiť. Teda nejde o sféru občianskeho práva súkromného, preto aplikácia ustanovení § 11 a nsl. OZ nie je v danom prípade možná. Z rovnakých dôvodov nie je možná ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.
Aj medzinárodné dokumenty v súvislosti s náhradou za ujmy utrpené následkom porušenia ľudských práv používajú terminológiu "spravodlivá náhrada škody", "náhrada v peniazoch", "plná náhrada za akúkoľvek stratu alebo ujmu", pričom spravodlivá náhrada má obsahovať reštitúciu (navrátenie majetku alebo platbu za utrpenú ujmu alebo stratu, náhradu výdavkov vzniknutých ako dôsledok toho, že osoba sa stala obeťou /poškodenou) a kompenzáciu (ak reštitúcia už možná nie je, alebo ak spravodlivá náhrada nie je postačujúca). Je čas, aby sa definícia škody v zákone č. 58/1969 Zb. nevnímala len ako majetková ujma, ale aby sa pre účely zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako aj pre účely všeobecnej zodpovednosti ponímanie škody vnímalo ako celková (tak majetková ako aj nemajetková) ujma.
Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že u navrhovateľa je daný právny nárok (pokiaľ ide o jeho základ) aj na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia a následného vedenia trestného stíhania.
Navrhovateľ poukázal na to, že bezpochyby išlo o citeľný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľa, čo do jeho postavenia v rodine a v spoločnosti.
Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby navrhovateľa v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, podnikateľskom, či inom prostredí navrhovateľa. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Súd mal za to, že sa preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti, avšak len v takej miere, že navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len vo výške uvedenej vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd, za účelom zistenia následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v pracovnom, rodinnom príp. inom prostredí navrhovateľa, v tomto smere vypočul svedkov navrhnutých navrhovateľom, ako aj vykonal výsluch samotného navrhovateľa.
Z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že z väčšej časti navrhovateľ tvrdil, že mu nemajetková ujma vznikla tým, že bol vo väzbe. Uvedené vyplýva z toho, že navrhovateľ v konaní pred súdom tvrdil, že tým, že bol vo väzbe mu vznikla obrovská škoda, či už na zdraví alebo aj v podnikaní, keďže bol predtým športovo činný. Keď sa vrátil z väzby už nemohol podnikať, bolo poškodené jeho meno.

Z výsluchu navrhovateľa teda vyplynulo, že škoda vo forme nemajetkovej ujmy mu vznikla predovšetkým z dôvodu jeho väzobného stíhania, a nie z dôvodu nezákonných rozhodnutí, na základe ktorých mu bolo vznesené obvinenie pre podozrenie zo spáchania trestných činov podvodu.

Obdobne aj ďalší v súdnom konaní vypočutí svedkovia viac menej potvrdili, že najväčší zásah do osobnostných práv navrhovateľa vyvolalo väzobné stíhanie navrhovateľa, a nie samotné vedenie trestného stíhania na podklade uznesení o vznesení obvinenia.

V tomto smere boli vypočutí navrhnutí svedkovia S.. U. Z., U. Z., Z. Č., P.. S. E. B. S.. Z. E..

Svedok U. Z., syn navrhovateľa, vo svojej výpovedi uviedol, že bol pri tom, keď navrhovateľa zadržali na hraniciach, pričom pocítil strach, čo sa s ním stane. Vedel, že bol navrhovateľ v horšom zdravotnom stave, bál sa, či nejaké zadržanie alebo väzbu "v zdraví prežije". Nasledovalo zistenie, že navrhovateľa stíhajú za nejaký podvod. Svedok sa hanbil pred svojim okolím, nakoľko sa nikto predtým z jeho okolia s niečím takým nestretol. Doteraz jeho niektorí blízki priatelia o tom nevedia, a tí čo o tom vedia, mu to dali pocítiť - narážkami, že má otca podvodníka. Priateľka svedka sa začala ku nemu inak správať, až to dospelo do štádia, že vzťah medzi nimi ochladol. Svedok bol na navrhovateľa nahnevaný, ani raz ho nebol navštíviť, keď bol zadržaný. Dovtedy u nich navrhovateľ býval. V súčasnosti sú rodičia rozvedení. Po prepustení z väzby už u nich nebýva. Svedok vnímal ako väzba navrhovateľa poznačila, dovtedy to bol človek plný elánu, vtipkoval. Po prepustení z väzby už nebol ako predtým. Svedok potvrdil, že sa navrhovateľovi zhoršil zdravotný stav - zhoršila sa mu cukrovka. Pred trestným stíhaním s nimi navrhovateľ hrával futbal, chodieval s nimi aj na zápasy. Na otázku súdu, aby svedok uviedol, či existovali negatívne následky u navrhovateľa aj v dôsledku trestného stíhania, a nielen väzby, svedok uviedol, že navrhovateľ chodil po súdoch utrápený, bolo na ňom vidieť, že ho to zmenilo. Pokiaľ ide o obchodné aktivity navrhovateľa svedok uviedol, že obchodných partnerov nepozná, ale susedia, keď sa dozvedeli, že bol navrhovateľ zadržaný, dávali to ich rodine pocítiť. Svedok sa nestretol s reakciami zo športového okolia navrhovateľa.

Aj výpoveď tohto svedka podľa súdu potvrdila, že väčšina negatívnych následkov na osobnostných právach navrhovateľa bola vyvolaná práve jeho zadržaním resp. väzobným stíhaním, a nie samotným vedením trestného stíhania voči nemu. Svedok potvrdil, že mal o navrhovateľa strach, či tento "v zdraví prežije väzbu", vnímal predovšetkým to, ako navrhovateľa poznačila väzba. K samotnému vedeniu trestného stíhania sa svedok vyjadril len tak, že navrhovateľ chodil po súdoch utrápený a bolo vidieť na ňom, že ho to zmenilo.

Svedok teda vo svojej výpovedi potvrdil skôr dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy za väzbu, než za samotné vedenie trestného stíhania.

Rovnako ďalší svedok, U. Z., syn navrhovateľa, vo svojej výpovedi potvrdil, že došlo k rodinným problémom (mama vyhodila navrhovateľa z domu). Svedok uviedol, že utrpela navrhovateľova povesť, trpela celá rodina, a to z dôvodu väzby. Pred väzbou sa stretávali so susedmi, mali s nimi slušné vzťahy, po väzbe neboli vzťahy vôbec. Polovica priateľov svedka sa s ním prestali baviť, vytýkali mu, že má otca kriminálnika. Vtedajšia priateľka sa s ním kvôli tomu rozišla. Aj v práci mu bolo naznačené, aby z nej odišiel. Navrhovateľ bol predtým seriózny, žoviálny, zdravý človek, staral sa o ich rodinu, fungovali ako slušná rodina. Potom ako sa vrátil z väzby, vyzeral ako zlomená chorá troska, bol vychudnutý, bez nálady. Mal veľké problémy z adaptáciou. Svedok hrával v Rakúsku futbal, avšak musel kvôli tomu odtiaľ odísť. Priatelia navrhovateľa sa od neho stránili.

V podstate aj tento svedok vo svojej výpovedi potvrdzoval negatívne dopady na osobnostnú sféru navrhovateľa, avšak aj tieto sa z väčšej časti týkali práve následkov väzobného stíhania navrhovateľa

(viď porovnávanie správania sa navrhovateľa pred väzbou a po nej), než samotného vedenia trestného stíhania.

Svedok Z. Č. vo svojej výpovedi uviedol, že navrhovateľa pozná dlhé roky a pozná ho aj z prostredia Kanárskych ostrovov, kde navrhovateľ býval. Svedok mu pomáhal prekladať viacero vecí (písomností), pomáhal mu s papiermi pri kúpe nehnuteľností. Bolo to v období rokov 1991 až 1992. Potom vedel len toľko, že navrhovateľ zmizol, a došli mu správy, že ho zatkli a že sedí. Až potom, keď prišiel svedok na Slovensko sa dozvedel, o čo ide. S rodinou navrhovateľa nebol v tom období v kontakte. S navrhovateľom sa na Slovensku stretol až v roku 2005. Navrhovateľ bol normálny človek, mal cestovnú kanceláriu, o zdravotných problémoch navrhovateľa nevedel. Keď sa stretol s navrhovateľom na Slovensku (v roku 2005) bolo vidieť, že navrhovateľ je zostarnutý a bolo vidieť, že sa necíti dobre. Svedok uviedol, že navrhovateľ mal na Kanárskych ostrovoch dobré meno, všetci boli s jeho CK spokojní (hostia boli predovšetkým športovci - futbalové kluby K. , M. K. B. P.). Potom, čo navrhovateľa vzali do väzby CK (cestovná kancelária) prestala fungovať a zanikla. Svedok nevedel povedať, ako sa vyjadrovali ľudia na Kanárskych ostrovoch, keď sa dozvedeli o väzbe navrhovateľa.

Aj z výpovede tohto svedka bolo možné vyvodiť, že tento popisoval predovšetkým reakcie na väzobné stíhanie navrhovateľa. Napriek tomu, že menovaný svedok nebol ani v kontakte s navrhovateľom v období jeho väzobného stíhania (t.j. nemohol sa vyjadriť k následkom z tohto obdobia), svedok sa skôr vyjadroval k podnikateľským aktivitám navrhovateľa na Kanárskych ostrovoch (prevádzkovanie CK), svedok potvrdil, že následkom jeho väzobného stíhania bolo ukončenie činnosti cestovnej kancelárie, ktorá bola spätá s menom navrhovateľa. Z uvedeného teda rovnako vyplynulo, že to bolo väzobné stíhanie, ktoré malo negatívny dopad na podnikanie navrhovateľa v oblasti cestovného ruchu (nehovoriac o tom, že ak tým vznikla škoda, tak vznikla samotnej obchodnej spoločnosti, ktorá CK prevádzkovala). Svedok však nevedel potvrdiť žiadne reakcie ľudí žijúcich na Kanárskych ostrovoch po tom, čo sa títo dozvedeli, že navrhovateľa vzali do väzby. Menovaný svedok teda neuviedol, žiadnu konkrétnu negatívnu reakciu okolia na samotné trestné stíhanie navrhovateľa.

Svedok S.. Z. E. uviedol, že navrhovateľ bol vydavateľ časopisu K.. Svedok je športový novinár, zásluhou navrhovateľa vznikol spomínaný časopis ako aj projekt, kde hrali herci proti novinárom v rámci dňa tlače. Svedok sa dozvedel, že navrhovateľ je zavretý a že ho čaká súd. Potom nemal vedomosť o navrhovateľovi, a stretol sa sním až pri L. N. E. N., kde si vymenili vizitky, pričom videl, že navrhovateľ nie je na tom najlepšie (povedal mu že býva v X- P. C. N. F., bolo jasné, že sa mu nežije v takej kvalite v akej predtým žil). Svedok potvrdil, že bol s navrhovateľom pred jeho trestným stíhaním a potom až v roku 2009, pričom stretnutie popísal vyššie. Svedok však nevedel uviesť, prečo bol navrhovateľ stíhaný, vedel však, že bol vo väzbe niekedy v období rokov 2001-2002. Zmenu, ktorá nastala u navrhovateľa po väzbe, svedok popísal, že táto bola evidentná, pred tým bol navrhovateľ optimista, potom nemal chuť komunikovať, bol depresívny. Pred tým ho stretával v meste pri rôznych príležitostiach, a potom sa začal vyhýbať spoločenskému životu. Svedok rovnako potvrdil podnikateľské aktivity navrhovateľa v oblasti cestovného ruchu pred jeho väzobným stíhaním.

Podľa súdu výpoveď tohto svedka nepreukázala žiadnu reakciu na samotné vedenie trestného stíhania navrhovateľa a rovnako skôr prezentovala reakcie, ktoré u navrhovateľa nastali po jeho prepustení z väzby.

Napokon aj svedok P.. S. E., potvrdil len to, že vedel, že navrhovateľ bol nejaké obdobie vo "väzení" a že sa súdi o náhradu nemajetkovej ujmy za väznenie. S navrhovateľom sa pravidelne nestretával, avšak pozná ho dlhé roky. Svedok nevedel, za čo bol navrhovateľ väzobne stíhaný, vedel len, že to bolo v období rokov 2003-2005. Rovnako svedok nevedel potvrdiť reakciu a postoj navrhovateľa na jeho stíhanie, keď ho stretol v roku 2007 (bavili sa čisto o pracovných záležitostiach). Svedok potvrdil existenciu podnikateľských aktivít navrhovateľa, najmä v rokoch 1990,1991, kedy ho považoval za úspešného podnikateľa, ktorý sponzoroval aj športový klub K., mal aj CK. Svedok uviedol, že o väzbe navrhovateľa až do roku 2007 ani nevedel, preto mu je ťažké posudzovať jej dopady, ani v rokoch 2003-2005 nevedel o stíhaní navrhovateľa v okruhu, kde svedok pracoval, on len počul, že navrhovateľ je na Kanárskych ostrovoch. Svedok na otázku PZN opätovne potvrdil, že sa s navrhovateľom bavil len o obchodných veciach a že o väzbe navrhovateľa ani nevedel a nemal ani dôvod sa o to zaujímať, o tom, že bol navrhovateľ vo väzbe sa následne dozvedel od samotného navrhovateľa.

Uvedený svedok teda nielenže nevedel svojou výpoveďou preukázať žiadne následky trestného stíhania (a v podstate ani následky väzby) na osobu navrhovateľa, ale tento svedok do roku 2007 ani nevedel, že bol navrhovateľ stíhaný a že bol vo väzbe. Reakcie na tieto skutočnosti ho nezaujímali, nemal dôvod sa tým zaoberať, s navrhovateľom komunikoval len o obchodných veciach.

Z výsluchu vyššie uvádzaných svedkov mal potom súd za to, že sa dostatočne nepreukázala reakcia svedčiaca o negatívnych dopadoch na osobnostnú sféru navrhovateľa z dôvodu trestného stíhania za podvod, ale sa skôr preukázali negatívne dopady z dôvodu jeho väzobného stíhania. Tieto dopady však súd nemohol pri svojom rozhodovaní brať na zreteľ, nakoľko ako už bolo uvádzané vyššie (v bode I. tohto rozsudku) väzbu si navrhovateľ zavinil sám svojím správaním, v dôsledku čoho nebolo možné tento nárok odškodniť s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb.

Na druhej strane však nemožno opomenúť, že už samotné trestné stíhanie (bez ohľadu na to o aký trestný čin ide) predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

Napriek tomu, že svedkovia len v malej časti vedeli opísať negatívne dopady na osobnostnú sféru navrhovateľa v súvislosti s jeho trestným stíhaním (čo bolo možné pripisovať jednak neznalosti svedkov ohľadom rozlišovania trestného stíhania ako takého od väzobného stíhania (t.j. že tu nejde o to isté), ako aj jednak tým, že navrhovateľ v domnení o opodstatnenosti odškodnenia za väzobné stíhanie sa snažil preukazovať predovšetkým ujmu vyvolanú väzbou a v menšom rozsahu ujmu vyvolanú samotným vedením trestného stíhania) treba uznať, že samotné trestné stíhanie navrhovateľa trvalo príliš dlho na to, aby súdy v konečnom dôsledku konštatovali, že skutky neboli trestnými činmi, ale len obchodnoprávne spory. Navrhovateľ bol tak po obdobie viac ako 7 rokov vystavený frustrácii a neistote, ako dopadne jeho trestné stíhanie, hoci od počiatku sa nepodarilo mu preukázať podvodný úmysel, a teda od počiatku nešlo o trestné činy. Počas celého obdobia bol takto vystavovaný vyšetrovacím úkonom, ako aj ďalším procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci sa nepodarilo preukázať, že by skutky boli trestným činnom. Uvedené potom nepochybne muselo bez ďalšieho zasiahnuť do jeho osobnostných práv (do mena, cti aj dôstojnosti), nakoľko každé trestné stíhanie vedené voči osobe takýto zásah vyvoláva, o to viac ak sa trestnoprávne konanie nepodarí preukázať a ak takéto stíhanie trvá niekoľko rokov (v danom prípade viac ako 7 rokov). Za danej situácie podľa súdu teda nepostačuje ako odškodnenie obyčajné skonštatovanie porušenia práva, ale je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nakoľko trestné stíhanie trvalo viac ako 7 rokov, navrhovateľ musel byť počas tohto obdobia neustále pod tlakom, už len z dôvodov účasti na jednotlivých úkonoch orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom, čo nepochybne prispelo k jeho stavu psychickej neistoty.

Je teda nepochybné, že predmetné trestné stíhanie zanechalo stopy na psychike navrhovateľa, keď tento z hľadiska viktimácie je "obeťou" predmetného trestného konania. Najmä existencia terciálnej viktimácie u navrhovateľa má pre neho doživotné následky. Podľa súdu už len samotné vedenie (akéhokoľvek) trestného stíhania voči osobe zanechá (a najmä u osôb labilnejšej povahy) na jeho psychike určité následky. Tým, že v prípade zásahu do osobnostných práv treba každý prípad posudzovať individuálne (okrem iného) aj s prihliadnutím k osobe poškodeného, mal súd za to, že aj vedenie trestného stíhania pre trestný čin podvodu spôsobilo taký zásah do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý si vyžadoval priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch.
Neoceniteľnosť jednotlivých stránok ľudskej osobnosti ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy možno určiť (napr. pomocou kritérií obsiahnutých v Občianskom zákonníku pri úprave ochrany osobnosti), a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, prihliadol predovšetkým na to, že predmetná kauza (trestné stíhanie za podvod) zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života navrhovateľa - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti. Navrhovateľ bol totiž

v rozpore so skutočnosťou označený za "páchateľa protiprávnej činnosti závažného charakteru", ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Dôležitou skutočnosťou je aj to, že nie je možné ujmu, ktorá vznikla navrhovateľovi tým, že sa voči nemu viac ako 7 rokov viedlo trestné stíhanie pre závažný a morálne odsúdeniahodný trestný čin, odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Preto súd považuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú.
Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je totiž jediným prípadom, keď postihnutej fyzickej osobe možno priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu), kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľovi, napriek tomu, že bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, sa doposiaľ nikto (žiadny z predstaviteľov odporcu) za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľa súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť navrhovateľa. Preto má súd za to, že (aj vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie veci) sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.
Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že navrhovateľovi prináleží odškodnenie za nemajetkovú ujmu vyvolanú samotným trestným stíhaním jeho osoby, ktoré podľa súdu trvalo neprimerane dlho.

Pokiaľ však ide o samotnú výšku tohto odškodnenia, súd poukazuje na to, že v konaní boli predložené aj ďalšie dôkazy, ktoré neumožňovali priznať navrhovateľovi odškodnenie nemajetkovej ujmy vo väčšom rozsahu ako mu bolo priznaných 5.000,-EUR.

Predovšetkým s prihliadnutím na osobu navrhovateľa a jeho doterajší život musel súd prihliadnuť k tomu, že navrhovateľ bol aj v minulosti trestne stíhaný za trestné činy hospodárskeho charakteru (špekulácia - rozhodnutie z 19.6.1985 sp. zn. 1T 10/85, kde bol navrhovateľovi uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 4 roky a 6 mesiacov, špekulácia a porušovanie predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou - rozhodnutie z 5.2.1987 sp. zn. 1T 29/86, kde bol navrhovateľovi uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 6 rokov). Uvedené mal súd preukázané odpisom z registra trestov. Napriek tomu, že boli tieto odsúdenia z hľadiska trestnoprávneho zahladené, pri rozhodovaní o priznaní nemajetkovej ujmy (pokiaľ ide o faktor týkajúci sa osoby navrhovateľa a jeho doterajší život) musel súd vziať do úvahy aj tieto okolnosti.

Rovnako, pokiaľ išlo o podnikateľské aktivity navrhovateľa, súd v zhode s tvrdením odporcu, z výpisov z obchodného registra zistil, že navrhovateľ figuruje resp. figuroval ako spoločník alebo konateľ v rôznych skrachovaných spoločnostiach, napr. v spoločnosti COMMP TRADING, s.r.o. (zrušenej súdnym rozhodnutím bez likvidácie, zamietnutý návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, vymazaná dňa 24.4.1998), FM COMMP TRADING, s.r.o. (so základným imaním vo výške 100.000,- Sk nedosahujúcim povinnú výšku základného imania už od 1.2.1998, spoločnosť zrušená súdnym rozhodnutím bez likvidácie, ex offo výmaz), KVESTOR Q, s.r.o. (prebiehajúci konkurz), prípadne v spoločnostiach, ktorých základné imanie ani nedosahuje požadovanú minimálnu výšku 5.000,-EUR, čím je daný tiež dôvod na ich ex offo zrušenie: EBERT s.r.o. (základné imanie 100.000,-Sk), FM Agro, s.r.o. (základné imanie 100.000,-Sk). Aj na základe uvedeného možno potom vidieť väzbu navrhovateľa ako príčinu tvrdeného zásahu do postavenia medzi podnikateľmi. Okrem toho sám navrhovateľ tvrdil, že mu znemožnila pokračovať v podnikaní práve skutočnosť, že bol vo väzbe a nie skutočnosť, že bol trestne stíhaný.

Napokon výšku priznanej nemajetkovej ujmy nemohlo podľa súdu zvýšiť ani navrhovateľove tvrdenie o tom, že sa mu zhoršil zdravotný stav. A to jednak preto, že k zhoršeniu zdravotného stavu (podľa

tvrdení samotného navrhovateľa) malo u neho nastať vo väzbe a teda v priamej príčinnej súvislosti s väzobným stíhaním (pričom ako už bolo uvedené vyššie tento nárok nie je možné priznať s poukazom na §5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969Zb.) - viď samotné vyjadrenie navrhovateľa o tom, že "počas väzby sa mu zhoršil zdravotný stav", "cukrovkárovi pobyt 1,5 roka vo väzbe neprospieva", "je tam chronická venózna incuficiencia, príčinou ktorej je málo pohybu a dlhý čas trávený státím alebo sedením, pričom je známe, že pobyt v malom priestore, ako je väzenská cela, spôsobuje túto chorobu a zároveň ju zhoršuje", "...čo sa týka jeho zdravia, ale zároveň aj ten celý stres spôsobený väzbou.....", a pod. (viď záverečná reč právneho zástupcu navrhovateľa). Výšku priznanej nemajetkovej ujmy napokon nemohol zdravotný stav navrhovateľa ovplyvniť aj preto, že ani z predložených lekárskych správ nevyplýva, že ochorenia navrhovateľa (chronická venózna incuficiencia, dýchavica, cukrovka) boli vyvolané práve trestným stíhaním, v dôsledku čoho absentuje priama príčinná súvislosť medzi vedením trestného stíhania a poškodením zdravia navrhovateľa (pokiaľ ide o cukrovku, touto podľa vyjadrenia samotného navrhovateľa, trpel ešte pre vznesením obvinenia). Napokon, ak navrhovateľ mal za to, že mu vznikla škoda na zdraví, mal o jej bodovom ohodnotení predložiť lekársky posudok, v ktorom by bolo obodované poškodenie zdravia, pričom by v ňom bola uvedená aj príčina ochorení. V tomto smere súd poukazuje na to, že škoda na zdraví nepredstavuje nemajetkovú ujmu. Ide o samostatný nárok nezávislý od priznania nemajetkovej ujmy (viď - aj Občiansky zákonník škodu na zdraví upravuje ako samostatný nárok v rámci ustanovení o osobitných druhoch škody). Inak povedané, škodu na zdraví nemožno subsumovať pod nemajetkovú ujmu, nakoľko, kým výška nemajetkovej ujmy je ponechaná na úvahe súdu a jej zisťovanie závisí od okolností ako sú napr. osoba poškodeného, jeho doterajší život, miera zásahu, charakter dotknutého osobnostného práva a pod., zisťovanie výšky škody na zdraví sa určuje bodovým ohodnotením v lekárskom posudku, ktorý je východiskom pre jej priznanie. Je teda zrejmé, že ide o dva samostatné nároky, a že nie je možné poškodenie zdravia stotožňovať s nemajetkovou ujmou. Ak navrhovateľ chcel dosiahnuť aj odškodnenie za škodu na zdraví, musel by o jej bodovom ohodnotení predložiť lekársky posudok príp. navrhnúť dokazovanie v tomto smere (a len za predpokladu, že by takýto nárok aj vopred predbežne prerokoval) a musel by takýto nárok uplatniť aj v žalobnom návrhu (čo sa však nestalo).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal potom súd za to, že navrhovateľovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania voči jeho osobe, ktoré začalo vydaním nezákonných rozhodnutí - uznesení o vznesení obvinenia, avšak len v priznanej výške, nakoľko súd musel na jednej strane pri určovaní jej výšky prihliadnuť aj k osobe navrhovateľa a jeho doterajšiemu životu (navrhovateľ bol v minulosti trestne stíhaný za majetkové trestné činy), k jeho podnikateľským aktivitám (kedy spoločnosti v ktorých figuroval tieto nevykazovali ani dostatočné základné imanie, dostávali sa do konkurzov, alebo zrušené z úradnej povinnosti), na druhej strane súd musel prihliadnuť k tomu, že samotné vedenie trestného stíhania predstavuje vždy neprimeraný zásah do osobnostných práva obvineného, že tento zásah v posudzovanom prípade trval neprimerane dlho (viac ako 7 rokov bol navrhovateľ vystavený úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní), že navrhovateľ musel byť z tohto dôvodu vystavený stresu a frustrácii, čo zanechalo stopy na psychike navrhovateľa, keď tento z hľadiska viktimácie je "obeťou" predmetného trestného konania, že aj samotné vedenie trestného stíhania muselo mať (aj keď v tom to smere boli dôkazy slabšie, avšak ako už bolo uvedené vyššie, mohlo to byť spôsobené tým, že svedkovia nerozoznávali rozdiel medzi väzobným stíhaním a samotným trestným stíhaním a rovnako tak navrhovateľ svoje dokazovanie zameriaval viac na následky väzby ako samotného trestného stíhania) negatívne dopady aj na jeho postavenie v spoločnosti a v rodine, že sa navrhovateľovi doposiaľ nedostalo žiadneho iného odškodnenia (ospravedlnenia príp. inej morálnej satisfakcie, kedy samotné vyhlásenie oslobodzujúceho rozsudku takouto satisfakciou nie je), a že navrhovateľa nemožno odškodniť inak, než priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, osobu navrhovateľa a jeho doterajší život, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.
Vo zvyšku súd nárok na nemajetkovú ujmu zamietol, pretože vzhľadom na výsledky dokazovania považoval nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,-EUR vzhľadom na osobu navrhovateľa, jeho doterajší život a následky trestným stíhaním spôsobené za primeranú.

Výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľom v žalobnom návrhu (200.000,-EUR) je podľa súdu neprimeraná následkom (je prehnaná), ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené.

Súd vo zvyšku nárok na nemajetkovú ujmu zamietol aj preto, lebo sa nepreukázalo, že by sa u navrhovateľa zhoršil zdravotný stav vplyvom trestného stíhania voči jeho osobe, nepreukázali sa (okrem všeobecných tvrdení niektorých svedkov) v takom veľkom rozsahu negatívne dopady na rodinný život navrhovateľa, ako aj na ďalšie sféry jeho spoločenského pôsobenia. Zároveň súd poznamenáva, že bolo na navrhovateľovi, aby predložil alebo označil dôkazy preukazujúce nemajetkovú ujmu v uplatnenej výške. V tomto smere súd nemôže nahrádzať jeho činnosť pri navrhovaní dokazovania (je teda na navrhovateľovi, aby v tomto smere uniesol dôkazné bremeno). Súd mal za to, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno len do takej výšky nemajetkovej ujmy, akú mu súd priznal týmto rozsudkom.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.
O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.
Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ mal len čiastočný úspech v predmete sporu - bol čiastočne úspešný v časti požadovanej nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, a to len vo výške 5.000,-EUR a neúspešný v časti nemajetkovej ujmy za väzbu, rozhodol súd tak, že náhradu trov konania nepriznal ani jednému z účastníkov konania. Iná by bola situácia, ak by bol navrhovateľ úspešný v časti priznania oboch nemajetkových újm (t.j. aj za väzbu aj za trestné stíhanie), t.j. ak by bol úspešný v oboch prípadoch čo do základu sporu, a len výška priznaných újm by závisela od posúdenia súdu, v takomto prípade by súd priznal navrhovateľovi náhradu trov konania, ktoré by sa vyčísľovali zo súm priznaných súdom (§142 ods. 3 OSP). Predmetná situácia však v konaní nenastala, nakoľko navrhovateľ nebol v celom rozsahu úspešný, pokiaľ išlo o odškodnenie za väzbu (1 nárok), a bol len čiastočne úspešný, pokiaľ išlo o náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania (2 nárok). Vzhľadom na uvedené preto bolo namieste aplikovať na rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 142 ods. 2 OSP, a žiadnemu z účastníkov náhradu trov nepriznať. Odporcovi v konaní napokon ani žiadne trovy nevznikli, ani žiadne neuplatňoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.
Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis